

SEAL TEAM SIX

LOV ZMIJE

ROMÁN BÝVALÉHO PŘÍSLUŠNÍKA JEDNOTKY SEAL

D O N M A N N
RALPH PEZZULLO

SEAL TEAM SIX: LOV ZMIJE

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

 C P R E S S

DON MANN a RALPH PEZZULLO
SEAL TEAM SIX: LOV ZMIJE – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SEAL TEAM SIX: LOV ZMIJE

**SEAL TEAM SIX:
LOV ZMIJE**

DON MANN

A RALPH PEZZULLO

The original title: SEAL TEAM SIX: HUNT THE VIPER

Copyright © 2018 by Don Mann and Ralph Pezzullo

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation © Petr Šťastný, 2020

Fotografie na obalu: © FXQuadro / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-3062-9

ISBN e-knihy 978-80-264-3138-1 (1. zveřejnění, 2020)

Postavy a události v této knize jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je náhodná a nevychází z úmyslu autora.

*„Pokud ve vaší světnici přebývá zmije a vy si přejete mít
klidný spánek, nejprve ji musíte vyhnat.“*

Gautama Buddha

*Věnováno mužům a ženám, kteří nasazují své životy
v celosvětovém boji proti útisku a násilí.*

KAPITOLA PRVNÍ

*Žijte, jako byste měli zítra zemřít. Učte se, jako byste
měli žít navěky.*

—Mahátma Gándhí

ŠESTICE TĚŽCE VYZBROJENÝCH ČLENŮ TÝMU SEAL amerického námořnictva pozorovala otlučený pickup, který se k nim blížil po silnici č. 47, probíhající iráckým Kurdistánem. V dálce vybuchovaly rakety, dělostřelecké granáty a minometné střely. Velitele družstva Toma Crockera dnes nutilo k zamyšlení hned několik věcí – nelítostné boje, jejichž cílem bylo vypudit z nedalekého Mosulu bojovníky ISIS (Islámského státu v Iráku a Sýrii), vnitřní zápas jednoho z Crockerových mužů, který se právě dozvěděl, že se pohřešuje jeho otec, i otázka vlastní budoucnosti.

Stál u dvouproudové asfaltové silnice, samočinnou pušku HK416 měl zapřenou o pravý biceps a levou rukou si chránil oči před prachem, ženoucím se jejich směrem přes lehce zvlněnou pláň. Z vysílačky se náhle ozvalo poplašné volání: jižně od města Sindžáru,

zhruba padesát kilometrů od syrské hranice, se zřítil francouzský vrtulník AS532 Cougar.

Ostatní starosti se mu v hlavě rychle rozplynuly. „Přežil to někdo?“ ozval se do mikrofonu připnutého v horní části maskáčů a současně pokynul rukou pickupu, ať zajede ke krajnici.

Davis, který v družstvu plnil funkci spojaře a momentálně seděl ve druhém lehkém útočném vozidle (Advanced Light Strike Vehicle) typu Flyer 60, mu odpověděl: „Koaliční velitelství hlásí, že na palubě Cougaru bylo šest lidí včetně obou pilotů. Několik mrtvejš a raněnejch. Zřítil se na sporný území, takže záchrannej vrtulník nemůžez přistát, dokud se ta oblast nezajistí.“

Crocker nespouštěl oči z pickupu, který postupně zpomaloval, až nakonec zastavil. Pokud by ho někdo označil za uboze vyhlížezjící hromadu šrotu, pak by takovou definici určitě splňoval. Přední nárazník byl přichycený drátem; špatně přidělaná kapota měla jinou barvu. Pravá strana čelního skla byla proděravěná kulkami. Další část Crockerova mozku zůstávala soustředěná na sestřelený francouzský vrtulník. „Jak daleko?“ zeptal se do mikrofonu.

„Jak daleko... co?“

„Jak daleko máme k tomu Cougaru z místa, kde jsme teď?“

„Je to na jihozápad. Asi dvacet kiláků,“ zareagoval Davis. „Dostat se tam nám zabere patnáct... dvacet minut. Záleží na cestách, který nejspíš stojí za hovno.“

Krajina v této části iráckého Kurdistánu byla většinou rovinatá, s výjimkou pohoří Džabal Sindžár ležícího na severu: nová pole s pšenicí, bavlnou a tabákem, přerušovaná primitivně vyhlížezjícími vesnicemi a prašnými cestami. Jednou z možností byl tedy přesun mimo běžné komunikace – stejně jako přítomnost min a improvizovaných výbušných zařízení.

„Řekni CT, aby si stoupl za SAW a pokryl ten pickup,“ vyštěkl Crocker do mikrofonu, zatímco se dotčené vozidlo s rachotem dokodrcalo ke krajnici, kde zůstalo stát.

Měl tím na mysli podpůrnou zbraň družstva (Squad Automatic Weapon, SAW), usazenou na korbě Flyeru – lehký kulomet fungující na principu odběru prachových plynů, s vysokou kadencí dvou set ran za minutu a účinným dostřelem osmi set metrů, který byl od 80. let 20. století páteří výzbroje amerických ozbrojených sil.

Šestice přítomných mužů – Crocker, Akil, Mancini, Davis, Rip a CT – patřila mezi příslušníky Černého družstva (speciální jednotky SEAL Team Six / DEVGRU). CT, Afroameričan vysoký 188 centimetrů, s tělem samý sval, dříve sloužil v Červeném družstvu. Ještě předtím byl zápasnickým šampiónem II. divize Národní vysokoškolské atletické asociace (National Collegiate Athletic Association, NCAA) a specialistou na bojová umění, který vyrostl v kalifornském Comptonu. Vtipkoval, že své předchozí působiště opustil, protože ho unavovalo, že se na něj střílí bez bojového příplatku.

K Černému družstvu se připojil teprve nedávno a momentálně se zacvičoval, aby na pozici hlavního spojaře jednotky nahradil Davise. Ten měl totiž v plánu přejít na konci měsíce na velitelství ST-6 na námořní základně Dam Neck, kde dostal práci zpravodajce: Prohlásil, že chce trávit víc času s rodinou a surfovat. Crocker věděl, že mu bude chybět. Přežili spolu různá neštěstí a pohromy – zřícení vrtulníku, nepřátelské útoky, zajetí, a dokonce i lavinu.

Jeho pravá ruka Mancini (jinak také Manny nebo Velký vlk, podle volacího znaku) namířil na řidiče pickupu svůj samopal MP7A1 a levačkou naznačil cestujícím, aby vystoupili ven.

„Uprchlíci,“ prohodil účastným hlasem, když podsaditá žena s dlouhým, tmavě karmínovým šátkem omotaným kolem hlavy

kopancem otevřela dveře na straně spolujezdce, které se vyvrátily z pantů a spadly na zem.

„Pěkná kára,“ poznamenal Akil.

„Aspoň se jim povedlo utéct,“ uzavřel Crocker.

Během šesti týdnů, jež uplynuly od jejich nasazení v Kurdistánu, zastavili SEALové už několik desítek podobných vozidel. Nesčítaným tisícům dalších syrských uprchlíků se však bezpečně uniknout nepodařilo. Vojáci syrské armády, bandité nebo příslušníci jedné z myriády ozbrojených skupin stojících v opozici vůči režimu syrského prezidenta Bašára Asada je místo toho oloupili, znásilnili, zavraždili a pověsili na sloupy pouličního osvětlení nebo na stromy.

Od začátku občanské války v roce 2012 jich ze země uteklo přibližně deset milionů, což z hlediska lidských práv způsobilo katastrofu přímo epických rozměrů. Rozrůstající se uprchlické tábory, které se doslova hemžily lidmi, Crocker předtím zažil v Jordánsku i Turecku. Děti si tu hrály v prašných uličkách mezi prefabrikovanými bytovými buňkami, sloužícími jako dočasná útočiště. Člověku to rvalo srdce, zároveň ale pociťoval jistou naději. Děti si totiž dokázaly najít cestu k zábavě i za těch nejobtížnějších podmínek.

„Pojďte s tím rychle pohnout, ať můžeme jet pomoci tomu Cougaru,“ zabručel Crocker. Syrského prezidenta Bašára Asada začal postupně nenávidět za to, že se na vlastních lidech dopouští genocidy, a nedokázal pochopit, proč zbytek světa celá léta jen přihlížel, jak se místní tragédie odvíjí dál a dál, aniž podnikl cokoliv s cílem celou tuhle věc zarazit.

Z kabiny pickupu vystoupila žena středního věku, dva dospívající hoši a pětiletá holčička svírající neoblečenou umělohmotnou panenku. Všichni měli totéž husté srpkovité obočí a působili

dojem, že spali ve svých šatech. Mladíci se postavili za ženou s rukama v kapsách svých džínů. Crocker ji považoval za jejich příbuznou.

„Pověz těm klukům, že jim musíme vidět na ruce,“ řekl Akilovi.

Bojový tlumočnick družstva Zumar trávil v současné době líbáňky se svou nevěstou na pobřeží Středozemního moře v libanonském Bejrútu, a tak se spoléhali na kolegu z týmu Akila – Američana egyptského původu, který hovořil arabsky a uměl i trochu fársí. Zmíněné dva jazyky představovaly ve zdejší části světa, vedle nejruznějších kurdských dialektů, hlavní dorozumívací prostředky.

Akil oslovil chlapce v arabštině. Ti zareagovali úklonou a zvedli ruce nahoru, aby na ně SEALové viděli. Zdálo se, že jsou to bratři. Starší z nich měl na bradě chmýří rašících vousů, přes hlavu se mu táhla rozeklaná jizva a třásl se od hlavy až k patě.

„Co se mu stalo?“ zeptal se Crocker.

Akil promluvil na ženu, která mu odpověděla za dramatického mávání rukama. S obličejem staženým v grimase naznačovala předměty padající z oblohy a poté ukázala, že se jim cosi zřítilo na hlavu. Hlas se jí roztrásl pohnutím, až se nakonec zlomil a začala plakat. Pak se sesunula na kolena.

Crocker ji vytáhl zpátky na nohy. K tomu, aby poznal, o jaký příběh se jedná, Akilův překlad nepotřeboval. Spatřil bolest v jejích očích a na okamžik ucítil, jak mu vibrace jejího zoufalství pronikají do prsou.

Akil jim přetlumočil podrobnosti. Byli to křesťané a schovávali se na předměstí Aleppa. Manžel kdysi pracoval jako řidič autobusu. Žili v jakési garáži, na niž dopadla bomba, která jejího manžela zabil a syna pohřbila pod troskami. Záchranáři sice chlapce vyhrabali ven, od té doby už ale nikdy nebyl jako dříve.

Aby si mohli koupit pickup, prodali téměř všechno, co měli. Většinu toho, co jim zbylo, rozkradli příslušníci milicí a potulných gangů. Mimo to už několik dní nejedli.

O všech těchto skutečnostech se dozvěděli, zatímco CT ostražitě sledoval situaci za lehkým kulometem a Mancini s Ripem prohledávali igelitové pytle naskládané na korbě pickupu.

„Domácí věci a oblečení,“ ohlásil Mancini.

„Fajn. Dáme jim nějaký potravinový dávky a lahve s vodou a pošleme je dál. Uvědomte vojáky plukovníka Rastána, že jsou na cestě. Doufáme, že jim v táboru Červeného kříže u Irbilu najdou nějaký ubytování.“

Plukovník Rastán byl velitelem různorodé, avšak tvrdě bojující roty vojáků jednotek Pešmerga, pokoušejících se vyrvat tuto část jejich rodného Kurdistanu z rukou ISIS. Irbíl fungoval jako elegantní, moderní hlavní město Kurdistanu, v němž francouzští, britští a američtí manažeři domlouvali smlouvy o těžbě ropy a vychutnávali si pobyt ve zbrusu nových pětihvězdičkových hotelech, kde je bavily ruské a uzbecké šlapky.

Matka na útěku Crockera objala a zamumlala jakousi děkovnou modlitbu. Rip, Mancini a Akil mezitím na korbu pickupu naskládali plné náruče lahví s vodou a potravinových dávek MRE.

„Dojeďte v pořádku,“ řekl, když jeho spolubojovníci z týmu pomohli rodině zpátky do pickupu a zvedli dveře spolujezdce, aby je usadili zpátky na místo.

Vítr nabral na síle a odvál pryč kus jakéhosi balicího papíru, který se vzduchem zmítal směrem k východu – vstříc dvojité stopě tvořené odpadky a haraburdím lemující dálnici až na samou hranici obzoru.

„Mír!“ zakřičel jeden z hochů z okna pickupu ve chvíli, kdy vůz projížděl kolem.

„Mír!“ zavolal na něj Crocker a přemýšlel, kde asi tihle uprchlíci skončí a jestli se vůbec někdy vrátí domů.

Jednou nohou stál na prahu vedoucího Flyeru, hleděl vzhůru k tmavnoucí obloze a v myšlenkách zalétl k obavám, jež právě zakoušela další skupina obětí: Francouzi cestující na palubě Cougaru. V duchu si představil, jak vyděšení musí být z toho, že padnou do zajetí sunnitských radikálů z řad ISIS, kteří je budou mučit a nakonec jim useknou hlavy. Dodržování Ženevských konvencí o lidském zacházení s válečnými zajatci do tohoto koutu světa zatím neproniklo.

Nebylo to žádné přehánění. V různých čtvrtích Mosulu i v dalších městech a vesnicích Kurdistánu a severní Sýrie, k jejichž osvobození v nedávné době došlo, se on a jeho muži stali očitými svědky barbarského chování ISIS. Hromadné hroby plné zohavených mrtvol, lidské hlavy narovnané na zdech jedna vedle druhé, nahá těla pověšená hlavou dolů z pouličních lamp. To všechno bylo nechutné a nelidské a páchalo se ve jménu Alláhově nebo Božím.

„Tak pojďme pomoci těm Francouzům!“ zavolal, plivancem se zbavil hořké příchuti v ústech a vylezl do prvního Flyeru.

Stejnou podobu měl zatím každý den jejich tříměsíčního nasazení. Sváděli boje, starali se o potíže, řešili problémy se skupinami milic a tím či oním způsobem se snažili pomáhat masám civilistů. Samo o sobě nešlo o válku. Byla to lidská tragédie odvíjející se hned v několika rovinách, se skrovnými zdroji a při pramalém zájmu zbytku světa. Jednalo se o dramatickou likvidaci celé jedné společnosti a o první primitivní pokusy dát ji znovu dohromady – tedy o realitu, kterou lidé žijící v New Yorku, Londýně nebo Paříži sotva dokázali pochopit.

Kde je všeobecné pobouření? Kde jsou hollywoodské celebrity vybírající peníze na dobročinné účely? Do hajzlu...

KAPITOLA DRUHÁ

*Neudolají vás hory, co máte před sebou. Udělá to
kamínek ve vaší botě.*

—Muhammad Ali

OTEVŘENÝM OKNEM SPOLUJEZDCE ZAKVÍLEL VÍTR. Davis přečetl souřadnice zříčeného Cougaru a Akil, usazený za volantem, je vytukal do navigace vozidla.

Zadumaný a v ponuré náladě pak zamručel do svého černého třídenního vousu: „Pěkně mě to sere...“

„Co zas?“ zeptal se ho Crocker. Akil rozhodně nepatřil ke klidným jedincům, kteří brali věci tak, jak jsou.

„To, že koaliční záchrannej vrtulník nemůže přistát dřív, než se to místo zajistí.“

„Zavedenej postup,“ opáčil Davis.

„Zavedený postupy jsou pěkná hovadina,“ zavrčel Akil.

Frustraci svého kolegy z týmu Crocker plně sdílel. Koalice čelící ISIS v západním Kurdistánu byla neuspořádaná a neustále

se měnila. V nejlepším případě představovala pokus o koordinaci vojenských a podpůrných jednotek z nejrůznějších oblastí a zemí, počítaje v to skupiny šíitských milic z Iráku, kontraktory z Kolumbie, Velké Británie a USA, francouzské a britské piloty, zdravotnické týmy z Evropy a Japonska, jednotky zvláštního určení z USA, Velké Británie, Polska a Nizozemí, které se objevovaly a zase mizely v závislosti na vývoji politické situace na domácí půdě, kurdské bojovníky z řad pašmergů i ze západu přicházející příslušníky milic YPG (Yekîneyên Parastina Gel; Lidové obranné jednotky) – sbírku mladých anarchistů, tuláků, idealistů, křesťanských evangelikálů a výstředních podivínů z USA, Evropy i dalších zemí, kteří sem přijeli bojovat.

V nejhorším případě se jednalo o chaotickou směsici těžkopádných předpisů a nařízení, jdoucích ruku v ruce s nepůsobilostí.

„Celá tahle podělaná věc mě už pořádně prudí,“ ulevil si hlasitě Akil a sešlápl plyn.

Bývalý seržant námořní pěchoty a specialista Černého družstva na navigaci pocházel původně z Egypta, zbožňoval ženy a jakoukoliv formu akce a už pět let patřil ke stabilním oporám Crockerova týmu. Před čtrnácti měsíci spolu jen stěží unikli ze Severní Koreje – po přísně tajné misi, která si vyžádala životy dalších tří SEALů, včetně kormidelníka a navigátora plavidla SDS (SEAL Delivery System). Každý z těch mužů se Crockerovi vryl do paměti tak pevně, až mu někdy přišlo, že jsou stále naživu.

„Chci tím říct, že za tuhle katastrofu se někdo musí zodpovídat,“ pokračoval Akil. „Ať už Asad, Obama, Íránci, Putin nebo vostatní arabský země. Dělej píčoviny a co se stane? Půl milionu mrtevých, zpusťšený města a miliony uprchlíků. Tahle karma prostě nakonec na někoho dopadne.“

„To jsem nevěděl, že muslimové věřej na karmu,“ poznamenal Davis ze zadního sedadla.

„Ani já ne,“ zasmál se Akil. „Já jsem muslim na hovno. Musí ale existovat nějaká vyšší spravedlnost, nebo ne?“

„Jasný,“ souhlasil Crocker.

Oranžovým oparem napravo od nich se prohnala dvojice proudových bojových letounů a oblohu rozzářily plameny jejich přidavného spalování. Crocker se snažil určit, jestli jsou americké, britské, francouzské, turecké nebo ruské.

Ve sluchátkách se mu ozval Manciniho hlas: „Hej, Deadwoode, tady Velkej vlk. Leží blízko toho místa havárie něco, co známe?“ Deadwood byl Crockerův volací znak; jeho zástupce Mancini byl usazený na sedadle spolujezdce druhého vozidla.

„Je to pár kilometrů na jih od Sindžáru,“ odpověděl mu Davis.

„Sindžár? No nekecej...“ ozval se Mancini, jejich soukromý expert na cokoliv od fraktálů a poměru tahu k hmotnosti až po starověké dějiny a zeměpis. „Z toho města pochází Zumar.“

„Náš tlumočník Zumar?“ zeptal se Crocker.

Zumarova nedávná svatba v Irbílu byla dosavadním zlatým hřebem jejich aktuálního nasazení. Tři dny nepřetržitého flámování, hodování, tančení a oslav, završené několikahodinovým zpíváním a proslovy pronášenými na počest nevěsty a ženicha. Akilovo hodnocení: „Epický.“

„Jo,“ přitakal Mancini. „Zumar nám vyprávěl, že Sindžár je starobylej domov náboženský sekty jezídů a že jezíd je i on sám. Vykládal taky, že jezídové jsou jeden z nejstarších kmenů na světě a nejsou muslimové, ale následovníci učení Zarathuštry.“

„Koho?“

„Zarathuštry. Starověkýho perskýho proroka, kterej vnímal lidskej úřed jako duchovní boj mezi pravdou a lží. Kázal dobrý myšlenky, dobrý slova a dobrý činy.“

„Jako v tý písničce od Franz Ferdinand,“ nadhodil Akil.

„Kvůli tomu označil ISIS jeho následovníky za uctíváče ďábla, znásilňuje jejich ženy a pokouší se je vyhladit,“ dodal Crocker.

„To dává smysl, ne?“

„Je to komplikovaný,“ poznamenal Mancini.

„A co v týchle části světa není?“

Četné zášti panující mezi kmeny a náboženskými skupinami v této oblasti byla pro Crockera jedním zašmodrchaným spletcem. Sunnitě nenáviděli šíity, ačkoliv obě skupiny následovaly Mohamedovo učení. Muslimové nesnášeli křesťany a židy, a naopak. Pokud šlo o něj, věřil v Boha; všechny ty hádky, jak ho pojmenovat nebo jak vlastně chce, aby ho člověk uctíval, mu však připadaly absurdní.

Nebylo přece zřejmé, že jsme všichni děti téhož Stvořitele a že se máme jeden ke druhému chovat s laskavostí a úctou? Co se stalo se „zlatým pravidlem“? Ke svému sousedu či bratru se chovej tak, jak chceš, aby se on choval k tobě...

Běh jeho myšlenek přerušil Davis: „Šéfe, na satelitním telefonu mám plukovníka Rastána.“

„Rastaman vibrations, man. Dej ho na příjem.“

V uších se mu rozezvučel plukovníkův hluboký hlas s britským přízvukem. Před dvaceti lety strávil tento velitel pešmergů dva roky na studiích na Královské vojenské akademii v Sandhurstu. „Crockere, můj bratře. Dejte mi nějaké dobré zprávy. Neslyším nic jiného než problémy, problémy a zase problémy. Co dobrého pro mě máte?“

Crocker zůstal chvíli zticha. Rastán jeho vtip pochopil a tlumeně se zasmál.

„Plukovníku, jsou tu dvě věci...“ řekl Crocker, který mezitím zvážněl.

„Ano. Vydržte chvíli...“

Akil objel s Flyerem hluboký kráter v asfaltové silnici, který byl podle všeho pozůstatkem nedávného leteckého útoku.

„Crockere?“

V dálce zaslechl palbu těžkých zbraní. „Já jsem pořád tady, plukovníku. Kde jste vy?“

„Kousek od Mosulu. Omlouvám se. Byla to moje žena. Je v nemocnici, kde čeká na výsledky testů.“

Kromě války lidé stále trpěli běžnými problémy, mezi něž patřily i nemoci – v případě Rastánovy manželky se jednalo o znepokojivý výsledek vyšetření mamografem.

„Jak se má Lajla?“ zeptal se Crocker a vybavil si vysokou, důstojně působící ženu s velkýma tmavýma očima a oduševnělým pohledem.

„Je od vás milé, že se ptáte, ale o tom si promluvíme později. Co jste mi chtěl říct?“

Crocker v hlavě přepnul kanály – zpátky k pracovním záležitostem. „Jsou tu dvě věci, plukovníku. Zaprvé, zastavili jsme pickup plný uprchlíků, který míří ke kontrolnímu stanovišti u Mosulu. Žena, její malá dcera a dva synové. Brzo by tam měli dorazit. Podívejte se, jestli pro ně nemůžete něco udělat.“

„Dobře.“

„Zadruhé, jedeme teď pomoci té zřícené francouzské helikoptěře.“

„Jste někde poblíž?“

„Přibližně deset minut od nich.“

„Slyšel jsem, že spadla v okolí Kábusije.“

„Co to je?“

„Zemědělské městečko. Jeho starosta nedávno v oblasti ohlásil aktivitu ISIS.“

„Kdy?“ zeptal se Crocker.

„Zhruba tak v posledním týdnu. Několik trestných činů... Bandy zločinců ukradly nákladní auta a kozy. Je to území Abú Sámira as-Súfího.“

„Koho?“

„Tichého šejka – Zmije.“

Myslel tím jednoho z velitelů Islámského státu, jenž byl zároveň jeho předním vojenským stratémem, který kdysi sloužil jako důstojník Republikánské gardy Saddáma Husajna. As-Súfího muži ovládali široký pás území na severu Sýrie a v západním Kurdistánu a přísahali věrnost chalífovi Ibrahímovi, jinak také Ibrahímu Mohamedovi al-Badrímu. Ten podle kolujících zvěstí utrpěl zranění v důsledku nedávného koaličního leteckého úderu proti Mosulu.

O vojácích Zmije se vědělo, že jsou brutální, dobře vycvičení a těžce ozbrojení.

„Pošlu jednu ze svých jednotek, aby vás podpořila,“ nabídl se plukovník Rastán.

„To bych vám byl vděčný, plukovníku.“ Crocker usoudil, že tím míní příslušníky YPG – skupin kurdských domobranců a zahraničních dobrovolníků potulujících se celou oblastí. Jednalo se o směsici kurdských nacionalistů, oportunistů, anarchistů a jedinců toužících po dobrodružství, kteří pocházeli z Kanady, USA nebo Evropy a z větší části postrádali jakýkoliv výcvik a disciplínu. Byli syrskou verzí bojovníků silnic z filmu Šílený Max, jen bez jejich svérázně „vylepšených“ vozidel.

„Bůh vás provázej, můj bratře,“ řekl plukovník Rastán. „Jestli vy a vaši muži budete o víkendu v Irbílu, můžeme se potkat u mě doma. Uděláme si párty... vypijeme pár piv, zakouříme si vodní dýmku a budeme relaxovat.“

„Díky, plukovníku. To bych rád.“ Crocker se pokoušel vzpomenout, jestli na víkend náhodou nepřipadá finále fotbalové ligy, nebo jestli se už odehrálo. Nebyl si dokonce jistý ani týmy, které v něm měly hrát.

Vítr nabral na síle a Akil zahrnul s obrněným autem na prašnou cestu vedoucí směrem na jih skrze nová pole osázená tabákem. Zvedla se písečná bouře, která změnila barvu oblohy z oranžového oparu na sytý odstín nachu. Dnešní teploty se pohybovaly mezi 15 a 18 stupni, Crocker ale dobře věděl, že jakmile slunce zapadne za obzor, dojde k jejich strmému poklesu.

„Tak do tohotole ten záchrannej vrtulník nepoletí ani omylem,“ poznamenal Akil.

„Asi ne.“

Vrhl rychlý pohled na hodinky Suunto a zjistil, že je teprve 14:00. S úsměvem si vzpomněl na svou přítelkyni Cyndi, na dolíčky v dolní části jejich zad i na sladkou vůni jejich vlasů, když vyšla ven ze sprchy.

Co asi právě dělá?

Její přítomnost pocítil v dané chvíli tak silně, až ho napadlo, že by mohl natáhnout ruku a dotknout se jí. Flyer pak najel na hlubokou díru a s trhnutím sebou hodil vpravo. Navzdory zapnutému bezpečnostnímu pásu se musel zapřít, aby hlavou nenarazil do bočního okénka.

„Do pytle, Akile! Koukej laskavě na cestu.“

„Na jakou cestu?“

„Už bysme tam měli bejt,“ oznámil jim Davis.

Viditelnost před nimi, po stranách i za jejich zády stála za starou bačkoru. Okolní krajina se maximálně po patnácti metrech beze zbytku ztrácela ve vířícím písku a prachu.

„CT, střelec nahoru,“ ohlásil Crocker do mikrofonu své náhlavní soupravy.

V zadní části druhého vozidla si CT nasadil ochranné brýle, postavil se ve větru, který teď vál v prudkých poryvech, a připravil kulomet k palbě.

„Co vlastně hledám?“ zeptal se CT.

„Sloup kouře, plameny, rozmlácený vrtulník...“

Crocker poté ucítil v hloubi svých útrob bodnutí zlé předtuchy a vzápětí měl dojem, že na pozadí hukotu motoru a syčícího písku zaslechl rachot palby AK-47.

„Stát!“ rozkázal do mikrofonu a v rukou pevně sevřel svou HK416, doplněnou granátometem M320 a puškohledem Aimpoint.

Akil šlápl na brzdy. „Co se děje?“

Ten zvuk zaslechl znovu. Tentokrát byl mnohem zřetelnější.

Třebaže kolem panovalo přitímní, Crockerovi byl jeho noktovizor k ničemu. Původcem omezené viditelnosti byl totiž vířící písek a prach. Mancini se přikrčil vedle něj a ukázal před sebe směrem napravo.

S ochrannými brýlemi na očích Crocker napínal zrak, až rozeznal zadní část pickupu značky Toyota. Na jeho korbě pak zpozoroval obrys těžkého kulometu ráže 12,7 mm, skloněného dopředu jako nějaký jeřáb.

Lehl si na břicho a do mikrofonu zašeptal: „Jedno entévé... na dvou hodinách.“ Pickup Toyota s prodlouženou kabinou, známý jako „entévé“ (Non-Standard Tactical Vehicle, NSTV; nestandardní

taktické vozidlo, jinak také technical), byl podle všeho prostředkem, jemuž dávali přednost povstalcům napříč celým Blízkým východem i severní Afrikou. Většina z nich nesla kulomet nebo protiletadlovou zbraň. Ať už byl jejich prodejcem kdokoli, musel to být velmi bohatý člověk.

„Nějaký známky po Cougaru nebo Francouzích, co to přežili?“ zeptal se Davis z prvního vozidla, stojícího 100 metrů od nich.

„Negativní.“

Crocker se zhluboka nadechl, natáhl levou ruku a jako první vyrazil ke korbě toyoty. Ze svého postavení pak spatřil další dvě auta, zaparkovaná na náhodně vybraných místech nedaleko odtud. Po Cougaru nebylo stále ani vidu. Před sebou zaslechl mužský hlas, vrhl se k zemi a uvědomil si svůj zrychlený tep i potem pokrytou hrud.

Vítr na krátký okamžik polevil a Crockerovi se před očima objevila trojice mužů. Dva z nich měli plnovous a přes obličej uvázaný černý šátek. Jeden byl mladý, s dlouhými hnědými vlnitými vlasy. Patřili k ISIS (zkratka plného názvu Islámského státu ad-Daulá al-Islámíja fí al-Irák wa Bálad aš-Šám), v arabštině označovaného také jako Dáiš.

S sebou si vedli štíhlého muže ve světle hnědé uniformě, který zřejmě krvácel z rány na hlavě. Jedna z vousatých postav do zajatce strčila zezadu tak, že klopýtl, narazil do boku toyoty a upadl na zem.

Hajzlové zasraný! Zbabělost a krutost Crockera pokaždé spolehlivě dopálily a momentálně musel svádět vnitřní boj s nutkáním začít na ty parchanty střílet nebo se do nich pustit nějakým jiným způsobem. Nejdřív ale potřeboval zjistit, jaká je celková situace.

Ve sluchátkách se ozvalo Manciniho zašeptání: „Šéfe...“

Asi patnáct metrů za předkem toyoty na okamžik zahlédl na boku ležící Cougar, kolem něhož postávalo dalších možná deset nebo i více mužů. Hned nato se zvedl poryv větru a celý výjev mu zmizel za závojem prachu.

„Jaký je plán?“ pokračoval Mancini.

Crocker ukázal vpravo a po břiše vyrazil jako první. Zároveň si připomněl, že v podobných podmínkách se na HK416 nemůže spolehnout, a proto byl rád, že má u boku svou SIG Sauer P226. Terén se začal mírně svažovat; vzduch ztěžkl prachem a špínou do té míry, že se stěží dalo dýchat.

„Šéfe...“ Tentokrát patřil hlas Davisovi.

„Počkej...“ Crocker sáhl do sumky na opasku a přes nos a ústa si uvázal šátek.

Někdo vykřikl cosi arabsky a zazněl tlumený zvuk výstřelů. Vítr se zvedl v mocných poryvech zvedajících drobné úlomky, které ho štípaly do uší a krku, a následně polevil. Prach se poté začal usazovat a viditelnost se zlepšila.

Tři metry, pět, osm, deset... Viděl, že jsou s Mancinim přímo na úrovni břicha zříceného Cougaru. Jeho hlavní rotor visel v podivném úhlu a s vrzáním se pomalu otáčel ve větru. Za ocasem stála další dvě „entévé“ s divoce pleskajícími černými vlajkami. „Není boha kromě Alláha“ – nebo něco v podobném stylu. Nová vozidla ale znamenala špatnou zprávu, protože rozmnožovala počet povstalců. Předtím totiž nikdy nezažil pickup Toyota s prodlouženou kabinou, v němž by nesedělo alespoň šest ozbrojených mužů.

V duchu si to spočítal. Pět pickupů; přinejmenším třicet militantů.

„Šéfe...“ Byl to znovu Davis.

„Minutku.“

Viditelnost u země začala být celkem obstojná až do výšky zhruba jednoho a půl metru. Díky příznivějším podmínkám teď také zaregistroval, že se nacházejí ve dva a půl metru širokém vyschlém řečišti, obtáčeícím se kolem levého boku zříceného vrtulníku. Očima sledoval koryto zpátky směrem k silnici a zpozoroval čtyři muže v olivově zelených leteckých kombinézách, klečící v řadě vedle sebe. Za zády jim stál shluk militentů.

Rozvířeným prachem zablýskla čepel a Crocker intuitivně pochopil, co se asi vzápětí stane. Dojde na sekání hlav, načež radikálové odjedou s jedním, dvěma nebo třemi Francouzi, které si vezmou jako rukojmí.

Kvílení větru pročísl pronikavý hlas. Patřil někomu, kdo arabsky odříkával rozhněvanou přísahu nebo modlitbu.

„Manny, máš u sebe nějaký M14?“ zašeptal do mikrofonu.

„Jednu.“

Z opasku si vytáhl zápalný granát a podal ho svému spolubojovníkovi.

„Pokračuj napravo od těch dvou entévěček. Postarej se o ně.“

„Rozumím.“

„Ostatní zůstanou v autech. Kulometry ať jsou s obsluhou a připravený k palbě. Uslyšíte výbuch. Pak uvidíte oheň. Brzo potom budou ve vašem směru přijíždět entévěčka. Snažte se je vyřadit z provozu a nezapomínejte, že povezou rukojmí.“

„Jasný.“

„Šéfe...“

„Není čas. Jdeme!“

„Šéfe...“

„Do prdele, jdeme!“

Uslyšel Mannyho, jak se hrne pryč, a po břiše klouzal ke zřícenému vrtulníku. Pořád blíž a blíž, pod zadní rotor, až se nakonec

dostal na necelých deset metrů od klečících Francouzů. V té chvíli zaslechl výbuch prvního granátu AN-M14 TH3. Po něm se ozvala další exploze, která šokované tváře před ním ozářila a polila je nejprve bílou, poté žlutou a nakonec oranžovou barvou.

Záře opět nabrala na intenzitě, když se chemická směs hořící při teplotě přesahující 2 200 stupňů Celsia propálila kovem, aby na závěr zažehla palivové nádrže.auta vybuchla jako dvě sopky a vylétla do vzduchu. Všude kolem hvízdaly úlomky syčícího kovu.

Crocker zaslechl výkřik jednoho z militantů a spatřil dalšího, s tváří pokrytou hustým plnovousem, jak zvedá meč nad hlavou zajatého Francouze. Rychle namířil svou HK416 a zasáhl povstalce do krku a hlavy. Muž upustil meč a po zádech se zhroutil na zem.

Manny, na pozici po pravé straně vzadu za Crockerem, zahájil palbu ze svého samopalu MP7A1 a mezi militanty vypukl naprostý chaos. Ječeli, rozprchli se na všechny strany a někteří z nich divoce pálili naslepo kolem sebe. Většina, jak ostatně předpokládal, utíkala zpátky ke zbývajícím třem pickupům. Ty, kteří se s sebou pokoušeli táhnout Francouze, srážel k zemi pečlivě mířenými ranami.

Právě tehdy si také uvědomil, že vítr polevil a viditelnost se zlepšuje. To nebylo dobré. Ozvaly se startující motory a „entévé“ s řevem vyrazila pryč. Hned nato se mu k uším donesl ostrý zvuk počínající palby lehkých kulometů.

„Tak kurva pojďte!“ zahulákal mu do sluchátek Akilův hlas.

Bitva nabírala na zuřivosti. Soubor lehkých kulometů s těžkými způsoboval nesmírný a nepřetržitý rámus. Čtveřice SEALů ve Flyerech stála proti značné přesile, na své straně však měli výhodu obrněných vozidel.

Crocker se vrhl kupředu, povzbuzený mocným přívalem adrenalinu. Ocítl se tváří v tvář čtyřem klečícím Francouzům. Přeřízl jim umělohmotná pouta kolem zápěstí a pomohl jim vstát.

„*Non! Non!*“ zaprotestoval jeden z nich.

„Kolik vás je?“ vykřikl do jejich ohromených tváří, aby mu vzápětí došlo, že ani jeden z nich neumí mluvit anglicky.

„*Combien? Combien? Vás?*“

„*Américain?*“

„*Huit,*“ odpověděl mu muž v kombinéze.

„Osm, je to tak?“

„Osm.“

V té chvíli uslyšel zvuk palby vedené z kulometu PKM, doprovázený pronikavým výkřikem „*Alláhu akbar*“. Domníval se, že radiokálové společně utekli, ale mýlil se. Přitlačil Francouze dolů k zemi, přiklekl a palbu opětoval. Nad hlavou mu létaly kulky, zarývající se do trupu Cougaru. Určil pozici mladého muže za kulometem a dávkou mu přejel přes prsa.

Jeden z Francouzů utřžil zásah do nohy. Crocker otevřel svou zdravotnickou sumku, vytáhl izraelský obvaz a bojovou gázu Quik-Clot a zahučel do mikrofonu: „Manny?“ Ústa měl ucpaná blátem.

„Šéfe?“

KAPITOLA TŘETÍ

*Úspěch není konečný, neúspěch není osudový. Záleží
jen na odvaze pokračovat dál.*

—Winston Churchill

MANCINI SE PROBOJOVAL ZPÁTKY K PRVNÍMU VOZIDLU a momentálně se krčil za jeho levým zadním blatníkem, kde v elektrickém zaměřovacím systému svého granátometu M320 zachytil předek jednoho „entévé“. Stiskl spoušť, tříštivo-trhavý granát se odrazil od kapoty, vyslal do vzduchu spršku jisker, vlétl do kabiny toyoty a vybuchl. Krev a části těl vytvořily rudý oblak, zatímco Manny zasunul ze strany do komory další náboj. Druhý granát zasáhl těžký kulomet a vyrval ho z jeho lafety na korbě pickupu.

Byl tak nabuzený a soustředěný, že vůbec nezaznamenal, že Crocker volá jeho jméno. Nejprve měl za to, že ho má hned za sebou, a když se obrátil, kulka vypálená z AK se odrazila od asfaltu a zaryla se mu do boty.

„Do píči!“

Crocker posbíral Francouze. Z vyřazených „entévé“ hořících za jeho zády sálal žár; vozidla vrhala strašidelné stíny. Zraněné lýtko jednoho z mužů, jehož předtím ošetřil, přestalo krváčet. Kulka prolétla z větší části svalovinou a vyhnula se fibulární i přední tibiální tepně. Ostatní tři, kteří ještě před chvílí byli na kolenou a čekali na popravu, upadli do různých stavů šoku. Jeden si povídal sám se sebou, další jen upřeně zíral na své ruce.

Pilot, jemuž Crocker pomohl ven ze zříceného Cougaru, měl ošklivou zlomeninu nohy a možná i zranění zad a pánve. Druhý pilot utrpěl rozsáhlé poranění hlavy a byl už po smrti.

Palba ve směru od silnice budto ustala, nebo měl poškozené bubínky.

„Davisí,“ promluvil do mikrofonu své náhlavní soupravy, „jaká je situace?“

„Dáíšovci utekli na sever. Vůz dvě úplně v pořádku. Budeme jen muset vyměnit jednu pneumatiku. Uděláme to hned teď. Máme taky menší poškození na předním skle a kapotě.“

„CT?“

„Vůz jedna v pořádku, šéfe. Žádný závažnější škody.“

„Romeo?“

„Pošli mi sem další.“

„Ripe?“

„Sotva slyším, ale dobrý.“

„Velkej vlk.“

Ticho.

„Manny?“

„Škráblo mě to do nohy.“

„Davis, zavolej leteckou evakuaci. Řekni jim, že tu máme raněný. Jednoho z nich vážně.“

„Rozumím.“

Crockerův mozek se rozjel na plné obrátky. „Potom si vezmi telefon a spoj se s Rastánem. Pověz mu, aby těm džihádistům zablokoval ústupovou cestu. Budu taky potřebovat pomoc dostat ty Francouze do aut. A radši bysme odtud měli rychle vypadnout – dřív, než se Dáš vrátí i s posilama.“

Boj prozatím skončil, na práci však měli ještě spoustu dalších věcí.

Plukovník Rastán jim navrhl, ať se přesunou pět kilometrů na jih k městečku Kábúsíje a počkají tam na vrtulník letecké evakuace. Právě to také dělali – v jedné z okrajových částí, nedaleko fotbalového hřiště s hliněným povrchem. Slunce už zapadalo a barvilo mraky do stále sytějších odstínů rudé.

Pětice Francouzů čekala se zakrytým tělem druhého pilota za betonovou zídou sahající do výše pasu. Společnost jim dělal doktor z místní kliniky, který jim řekl, že se jmenuje Húsání. Byl vysoký, s pokrývkou hustých černých kučeravých vlasů. Stáli tu už déle než hodinu a vzduch začínal být čím dál tím chladnější. Francouzi vypadali zmateně a vylekaně.

Crocker rozpůlil nožem energetické tyčinky, které s sebou nosil v sumce, a kousky rozdál Francouzům. Jeden z nich nabídl také doktorovi.

„Ne, díky.“

„Mluvíte anglicky.“

„Mám bratrance, co žije v Michiganu.“

„Byl jste tam?“

„Pár měsíců na dovolené. Jsem Turek. Z Ankary. Jsem tu jako dobrovolník s Lékaři bez hranic.“

„Bůh vám žehnej.“

Konflikt přitáhl i jedince s dobrým srdcem, kteří sem přišli, aby lidem pomohli ulehčit jejich nesmírné strádání. Lékaře, zdravotní sestry a humanitární pracovníky z míst po celém světě.

Teď se lehkým klusem pustil kolem hřiště, aby si rozproudil krev, a zastavil se vedle CT, který pročesával oblohu dalekohledem. Vrhł rychlý pohled na své hodinky – 18:05.

„Kdo přiletí? Američani, Holanďani, nebo Francouzi?“ zeptal se CT.

„To nám hoši z TOC neřekli.“ TOC (Tactical Operation Center; taktické operační středisko), umístěné na letecké základně v Irbílu, monitorovalo veškerý vojenský letecký i pozemní provoz v celé oblasti prostřednictvím obrovských, počítačem generovaných map.

CT si chtěl povídat o nadcházejícím finále fotbalové ligy. Byl fanouškem Atlanta Falcons. Jeho manželka s matkou se chystaly uvařit tradiční jižanské jídlo: smažené kuře s fazolemi a kapustou.

„Já myslel, žeš vyrůstal v jižní Kalifornii,“ prohodil Crocker a dýchl si do dlaní, aby je udržel v teple. Svě rukavice dal zraněnému Francouzovi.

„Máma původně pochází z Alabamy. A rodina mojí ženy pořád žije v Jižní Karolíně.“

Crocker se o výsledek zápasu nestaral; ani o to, že při dané příležitosti vystoupí Lady Gaga. On sám dával přednost spíše Elle Fitzgeraldové a Sarah Vaughanové – bebop a jazz přímo zbožňoval. První místo na seznamu hudby, kterou v současné době poslouchal, patřilo úžasnému albu *Charlie Parker a smyčce*. Pokaždé, když ho slyšel, v něm probouzelo vzpomínky na prarodiče.

Kvůli ukrácení času a rozptýlení se s největší radostí pustil do debaty o relativním nadání jednotlivých rozehrávačů i o přednostech nejrůznějších obranných schémat. Na pár minut tím odklonil svou pozornost od pochmurné reality západního Kurdistanu i od pocitu kdesi hluboko uvnitř, že se bojovníci ISIS vrátí, aby se pomstili.

Plukovník Rastán mu řekl, že něco takového se nestane. Že soustřeďují své síly k protiútoky na drahocenná ropná pole východně od Mosulu a že tuto část iráckého Kurdistanu ovládají jeho jednotky. Že tým ISIS, s nímž se setkali u zříceného Cougaru, přešel hranici ze své základny v Sýrii a nejspíš se už vrátil zpátky.

Crocker ničemu z toho nevěřil. Vztekli psi totiž utržené rány vraceli.

Poblíž jednoho z Francouzů si všiml Davisovy blondáté hlavy a zvýšeným hlasem pronesl: „Jaký jsou novinky z TOC?“

Davis se podíval na hodinky. „Měli by tu bejt za čtyři a půl minuty.“

„Tak to bysme je měli brzy vidět.“

CT nepřestával pozorovat oblohu dalekohledem Steiner M50RC. „Hrál jsi někdy fotbal?“ zeptal se ho koutkem úst.

„Já? Ne. Běhat a posilovat jsem začal až na střední. Předtím jsem ulítával na motokrosu a fungoval v jednom pouličním gangu.“

CT zavrtěl hlavou. „Ty? A v gangu?“

„Byl jsem členem drsnejch Přejetejch krys. Ale od té doby jsem se polepšil.“

Davis ukázal k obloze směrem na severovýchod a vykřikl: „Támhle!“

„Tak fajn. Jdeme na to.“

S CT zlomili pár tyčinek s chemickým světlem, aby označili přistávací plochu. V zorném poli se jim pomalu objevil HH-60M Black